

De lantaarnaansteker wandelt de hele stad door.

Langs de ramen van rijke huizen.

Langs de ramen van arme huizen.

Hij kent de stad en haar bewoners goed. Hij ziet gezinnen aan
tafel zitten. Hij ziet mannen en vrouwen thuiskomen van hun werk.

Hij ziet moeders die hun kinderen voorlezen en onderstoppen.

Maar hij ziet ook andere dingen.

Hij ziet de jonge vrouw aan het raam.

Ze staart naar de stad. Ze wacht op haar geliefde. Elke dag schrijft ze hem een brief, op hagelwit briefpapier. Nooit krijgt ze een brief terug. Haar brieven komen ongeopend terug. Toch blijft ze schrijven. En hopen.

*De lantaarntaansteker ziet het meisje
op de rand van haar bed.*

Ze is alleen in de flat. Haar vader is aan het werk. Het meisje
kijkt op de klok. Haar vader komt niet. Ze speelt met haar pop.
Ze maakt voor zichzelf een boterham klaar. Haar vader komt niet.
Hij werkt. Altijd. Wanneer hij thuiskomt, slaapt ze al.
Zo moe wordt ze van het lange wachten.

De lantaarnaansteker ziet de man en zijn zieke vrouw.

De man zit bij het bed van de vrouw. Hij houdt haar hand vast. De vrouw wordt niet beter. Elke dag wordt ze een beetje bleker en een beetje magerder. De man bidt en smeekt en huilt. Hij knijpt zachtjes in haar hand, hij streelt over haar wang. Hij vertelt haar hoeveel hij van haar houdt. De vrouw wordt niet beter.

De lantaarnaanstecker ziet de vreemdeling.

Die probeert elke avond de krant te lezen, maar begrijpt niets van de vreemde woorden. Zijn familie bestaat alleen op de foto naast zijn bed. Nooit komt iemand bij hem op bezoek. Nooit gaat hij bij iemand op bezoek. Niemand begrijpt zijn vreemde woorden.

